

การพัฒนาแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์

The Development of Instructional Model Based on Active Learning to Enhance English for Communication Skills of Secondary School Students in Buriram Province

นวมินทร์ ประชานันท์, รสมน พานดวงแก้ว, รุ่งนภา เมินดี,
จันทร์สุดา บุญตรี และพรภวิชัย ชนวนชัย

Nawamin Prachanant, Rossamon Panduangkaew, Rungnapa Moendee,
Jansuda Boontree and Phompawitch Chanuanchai
สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์

Business English Program, Faculty of Humanities and Social Sciences,
Buriram Rajabhat University
Corresponding author, E-mail: rungnapa.md@bru.ac.th

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สำนวจกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์ 2) พัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ 3) ทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น และ 4) ประเมินรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้น

กลุ่มตัวอย่าง คือ ครูผู้สอนและนักเรียน จำนวน 100 คน โดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม คู่มือการอบรม แผนการจัดการเรียนรู้ แบบวัดทักษะความสามารถทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ แบบสอบถามความพึงพอใจ แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมินรูปแบบการจัดการเรียนการสอน ข้อมูลที่เก็บได้นำมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูผู้สอนใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก 6 กิจกรรม ได้แก่ 1) แบบปฏิบัติจริง แบบร่วมมือ แบบแลกเปลี่ยนความคิด แบบใช้เกม แบบแสดงบทบาทสมมติ และแบบแผนผังความคิด ตามลำดับ

ได้รับบทความ: 25 พฤษภาคม 2568; แก้ไขบทความ: 4 มิถุนายน 2568; ตอรับตีพิมพ์: 5 มิถุนายน 2568

Received: May 25, 2025; Revised: June 4, 2025; Accepted: June 5, 2025

2. รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษที่พัฒนามี 3 รูปแบบ ได้แก่ แบบใช้เกม แบบแสดงบทบาทสมมติ และแบบแผนผังความคิด

3. ครูผู้สอนใช้กิจกรรมการเรียนการสอนเชิงรุก มากกว่า 1 กิจกรรม โดยการเรียนรู้แบบร่วมมือเป็นกิจกรรมหลักที่ถูกบูรณาการทุกกิจกรรม

4. การจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์ ในรูปแบบ 4P1W Model ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจและมั่นใจในการใช้ภาษาอังกฤษมากขึ้น

คำสำคัญ: การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอน, นักเรียนมัธยมศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์, การเรียนรู้เชิงรุก, ทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

Abstract

The aims of this research were to 1) survey the active learning activities used in English language teaching and learning for secondary students in Buriram Province, 2) develop an instructional model based on active learning to enhance English for communication skills, 3) pilot the developed model to enhance English for communication skills, and 4) evaluate the developed instructional model.

The samples were 100 secondary school teachers and students under Buriram Secondary Educational Service Area Office, selected by using purposive sampling technique. The research instruments consisted of a set of questionnaires, a handbook of communicative English skills related to active learning activities, lesson plans, the assessment form of the capability in learning management based on active learning, the communicative English tests, a satisfaction questionnaire, interview, and the evaluation form of teaching and learning. The obtained data were analyzed through frequency, mean, standard deviation and content analysis.

The research result found that:

1. Most secondary school teachers used six active learning activities in their classrooms. Those activities were 1) action learning 2) collaborative learning group, 3) think-pair-share, 4) game-based learning, 5) role playing, and 6) concept mapping, respectively.

2. Three instructional models based on active learning to enhance to enhance English for communication skills of secondary school students in Buriram Province including, game-based learning, role playing, and concept mapping.

3. The secondary school teachers used more than one active learning activity, with collaborative learning being the core method integrated into all activities.

4. The active learning-based instruction using the 4P1W Model to enhance English for communication skills among secondary school students in Buriram Province. This model helped learners better understand and have greater confidence in using English.

Keywords: Development of Instructional Management, Secondary School Students in Buriram Province, Active Learning, English for Communication Skills

1. บทนำ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาผู้เรียนให้สามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การแสวงหาความรู้ การศึกษาต่อ และการประกอบอาชีพ ตลอดจนเข้าใจบริบททางวัฒนธรรมของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมไทยอย่างสร้างสรรค์สู่เวทีนานาชาติ โดยภาษาอังกฤษทำหน้าที่เป็นเครื่องมือสำคัญในการเข้าถึงองค์ความรู้ในสาขาวิชาต่าง ๆ รวมถึงเป็นปัจจัยสนับสนุนในการพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนตามเป้าหมายการปฏิรูปการเรียนรู้ (สมหมาย โชติชัยการ, 2564) การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจากกระแสโลกาภิวัตน์และเทคโนโลยีสารสนเทศ การสอนแบบบรรยายเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพออีกต่อไป ครูจึงต้องปรับบทบาทจากผู้ถ่ายทอดความรู้เป็นผู้อำนวยความสะดวกในการเรียนรู้ ส่งเสริมการคิดวิเคราะห์และการประยุกต์ใช้ความรู้ ซึ่งเป็นการจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมายและยั่งยืน (ธิดารัตน์ อยู่ทรัพย์, 2566)

การจัดการเรียนรู้เชิงรุก (Active learning) เป็นกระบวนการที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างมีความหมาย โดยสอดคล้องกับหลักการทำงานของสมองและเน้นการมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริง ผู้เรียนจะได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมชั้น ครูผู้สอน และสิ่งแวดล้อมอย่างต่อเนื่อง ซึ่งช่วยกระตุ้นให้เกิดความกระตือรือร้นในการเข้าร่วมกิจกรรมที่หลากหลาย ทั้งนี้ ครูมีบทบาทสำคัญในการออกแบบกระบวนการและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่กระตุ้นการมีส่วนร่วมของผู้เรียนอย่างแท้จริง (ศัจทิพย์ ตาลพันธ์, เอกกราช โฆษิต พิมาณเวช และกนกอร สมปราชาญ, 2566) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการจัดการเรียนรู้เชิงรุก

จะได้รับการยอมรับว่าเป็นแนวทางสำคัญในการพัฒนาทักษะของผู้เรียนในศตวรรษที่ 21 แต่ในทางปฏิบัติยังพบว่าครูจำนวนไม่น้อยยังคงเน้นการสอนแบบเนื้อหา (Passive Learning) มากกว่าการส่งเสริมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกระบวนการเรียนรู้ ส่งผลให้ผลลัพธ์ทางการเรียนรู้ของผู้เรียนไม่เป็นไปตามเป้าหมายของหลักสูตรที่มุ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยเฉพาะในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ยังคงประสบปัญหาเรื่องผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉพาะในด้านทักษะการสื่อสาร (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ, 2562) ซึ่งเป็นหนึ่งในสมรรถนะสำคัญตามที่ระบุไว้ในหลักสูตรแกนกลาง พ.ศ. 2551 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) ดังนั้น ครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรจัดการเรียนรู้ที่ยึดผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยนำแนวทาง Active Learning มาประยุกต์ใช้เพื่อส่งเสริมสมรรถนะด้านการสื่อสารตามกรอบ CEFR ซึ่งจะช่วยยกระดับคุณภาพของผู้เรียนไทยให้ทัดเทียมในระดับสากล

จากเหตุผลข้างต้นคณะผู้วิจัยจึงตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่จะต้องมีการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียน ได้อย่างเป็นระบบและยั่งยืน

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสำรวจกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์
2. เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์
3. เพื่อทดลองใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์
4. เพื่อประเมินรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์

3. วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนา (Research and Development) เพื่อหารูปแบบการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) เพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนในจังหวัดบุรีรัมย์ โดยผู้วิจัยได้แบ่งวิธีการดำเนินการวิจัยเป็น 4 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การสำรวจกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ กลุ่มประชากร ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 156 คน จาก 66 โรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์ ประจำปีการศึกษา 2567 และ

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ จำนวน 50 คน จาก 66 โรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์ ประจำปีการศึกษา 2567 ได้มาโดยวิธีการสมัครใจ (Volunteering Basis) ซึ่งในระยษนี้คณะผู้วิจัยใช้แบบสอบถามในรูปแบบ Google Form ในการเก็บรวบรวมข้อมูล และคณะผู้วิจัยการวิเคราะห์ข้อมูลใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหา (Content Analysis) แล้วนำเสนอเป็นตารางโดยใช้ค่าความถี่และค่าร้อยละ

ระยะที่ 2 เพื่อพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ ในระยะนี้ เป็นการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนในจังหวัดบุรีรัมย์ โดยเริ่มจากการร่างรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ เมื่อเราได้รูปแบบการประเมิน (ร่าง) รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษโดยผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 คน และปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษเพื่อนำไปใช้ อย่างไรก็ตามการวิเคราะห์ข้อมูลในระยะนี้ใช้การวิเคราะห์เพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับวัตถุประสงค (Index of Item-Objective Congruence: IOC)

ระยะที่ 3 การทดลองนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกมาใช้เพื่อพัฒนาทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ กลุ่มเป้าหมายแบ่งเป็นผู้เชี่ยวชาญการจัดการเรียนการสอนและครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์ กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญทางด้านการจัดการเรียนการสอน จำนวน 7 คน และครูผู้สอนจำนวน 100 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ระดับชั้นเป็นหน่วยในการสุ่ม เครื่องมือวิจัยประกอบด้วย 7 ประเภท เช่น คู่มืออบรม (IOC = 0.93) แผนการจัดการเรียนรู้ (IOC = 0.95) แบบวัดความสามารถในการจัดการเรียนรู้ตามแนวการเรียนรู้เชิงรุก (IOC = 0.91) ข้อสอบวัดทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ (KR-20 = 0.84) แบบสอบถามความพึงพอใจ (IOC = 0.92; $\alpha = 0.89$) แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมินรูปแบบการจัดการเรียนการสอนซึ่งผ่านการตรวจสอบค่าดัชนีความสอดคล้องโดยผู้เชี่ยวชาญ 5 คน (IOC = 0.96) การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และค่าที สำหรับข้อมูลเชิงปริมาณ และใช้การวิเคราะห์เชิงเนื้อหาสำหรับข้อมูลจากการสัมภาษณ์ เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ครอบคลุมและเชื่อถือได้

ระยะที่ 4 การประเมินและติดตามผลการนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์ มีการดำเนินการใน 4 ขั้นตอน ได้แก่ 1) คัดเลือกคณะกรรมการ Coach and Mentor เพื่อทำหน้าที่ประเมินและติดตามผล 2) อบรมคณะกรรมการให้เข้าใจ

บทบาทหน้าที่ 3) ลงพื้นที่ติดตามและนิเทศทั้งแบบ On-site และ Online และ 4) ปรับปรุงและพัฒนา รูปแบบการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมยิ่งขึ้น การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหา (IOC) และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหาจากข้อมูลที่ได้จากแบบสัมภาษณ์ เพื่อสะท้อนความคิดเห็นและข้อเสนอแนะอย่างรอบด้าน

4. สรุปผลการวิจัย

ระยะที่ 1 การสำรวจกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ

จากผลการสำรวจกิจกรรมที่ครูผู้สอนรายวิชาภาษาอังกฤษสำหรับมัธยมศึกษาในพื้นที่การศึกษาจังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า กิจกรรมที่ใช้ในการเรียนการสอนมีทั้งหมด 18 กิจกรรม ซึ่งกิจกรรมที่ผู้สอนใช้ในการเรียนการสอนมากที่สุด คือ กิจกรรมการเรียนรู้แบบปฏิบัติจริง จำนวน 47 คน คิดเป็นร้อยละ 94.00 รองลงมา คือ กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ/การเรียนเป็นกลุ่ม จำนวน 46 คน คิดเป็นร้อยละ 92.00 และ กิจกรรมการเรียนรู้แบบค้นคว้านอกห้องเรียน จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 90.00 แต่อย่างไรก็ตาม กิจกรรมการเรียนรู้แบบโต้วาที เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนใช้ในการเรียนการสอนน้อยที่สุด จำนวน 5 ท่าน คิดเป็นร้อยละ 10.00

ระยะที่ 2 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์ พบว่า ครูผู้สอนภาษาอังกฤษ สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาบุรีรัมย์ส่วนใหญ่ใช้รูปแบบกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกที่ใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ 6 กิจกรรม ดังนี้ 1) การเรียนรู้แบบปฏิบัติจริง (Action Learning) 2) การเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning Group) 3) การเรียนรู้แบบแลกเปลี่ยนความคิด (Think-Pair-Share) 4) การเรียนรู้แบบใช้เกม (Game-based Learning) 5) การเรียนรู้แบบแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) และ 6) การเรียนรู้แบบแผนผังความคิด (Concept/Mind Mapping) ตามลำดับ

คณะผู้วิจัยได้ร่างรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับมัธยมศึกษาในการจังหวัดบุรีรัมย์ และให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านประเมินเพื่อหาค่าดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหาที่วัดดูประสงค์ (Index of Item-Objective Congruence: IOC = 0.93) จำนวน 3 กิจกรรม ได้แก่ 1) การเรียนรู้แบบใช้เกม (Game-based Learning) 2) การเรียนรู้แบบแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) และ 3) การเรียนรู้แบบแผนผังความคิด (Concept/Mind Mapping)

ระยะที่ 3 การนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไปทดลองใช้

ผลการวิจัยในระยะนี้เป็นการวิเคราะห์และประเมินผลการติดตามและนิเทศการจัดการเรียนการสอนตามแนวทางการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ในรูปแบบทั้ง On-site และ Online เพื่อให้ครูผู้สอนสามารถนำแนวทางการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ไปประยุกต์ใช้ในการสอนให้มีประสิทธิภาพ ซึ่งพบว่า ครูทุกคนมีการประยุกต์ใช้เทคนิคต่าง ๆ ตามแนวทางการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) ที่ได้รับการอบรม โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้ Collaborative Learning ซึ่งเป็นรูปแบบที่พบมากที่สุดในการสอนทุกขนาดของโรงเรียน

นอกจากนี้ คณะผู้วิจัยได้ทำการวัดความสามารถทางด้านภาษาของนักเรียนที่เข้าร่วมการจัดการเรียนการสอนเชิงรุก เพื่อยืนยันว่ากิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนตามแนวเชิงรุกมีประสิทธิภาพจริง โดยได้ทำการทดสอบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน ผลการทดสอบพบว่าคะแนนในด้านการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงขึ้นอย่างชัดเจน โดยใช้เกณฑ์การวัดจากการออกเสียง (Pronunciation) ไวยากรณ์ (Grammar) ความคล่องแคล่ว (Fluency) คำศัพท์ (Vocabulary) และความเข้าใจ (Comprehension) ตามเกณฑ์ของ Prachanant (2015) ดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบระดับคะแนนความสามารถการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนที่เข้าร่วมการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุก

ช่วงคะแนน	ระดับ	ความถี่ (จำนวนคน)		ร้อยละ	
		ก่อนเรียน	หลังเรียน	ก่อนเรียน	หลังเรียน
81-100	ดีเยี่ยม	0	9	0.00	5.59
61-80	ดี	8	84	4.97	52.17
41-60	ปานกลาง	73	67	45.34	41.61
21-40	แย่มาก	80	1	49.69	0.62
0-20	ต้องปรับปรุง	0	0	0.00	0.00
รวม		161	161	100	100.00

จากตารางที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนทดสอบก่อนและทดสอบหลังการเรียนพบว่านักเรียนมีพัฒนาการที่ดีขึ้นอย่างชัดเจน หลังจากการจัดการเรียนการสอนรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์ นักเรียนในระดับดีเยี่ยมเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 0.00 เป็นร้อยละ 5.59 และนักเรียนในระดับดีเพิ่มขึ้นจากร้อยละ 4.97 เป็นร้อยละ 52.17

ในขณะที่จำนวนของนักเรียนที่ได้คะแนนในระดับแย่ลดลงจากร้อยละ 49.69 เป็นร้อยละ 0.62 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการจัดการเรียนการสอนตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะทางภาษาของนักเรียน

ระยะที่ 4 การประเมินและติดตามผลการนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

คณะผู้วิจัยได้ประเมินความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกของครูผู้สอนจากนักเรียนโดยการสัมภาษณ์และสังเกต พบว่า ครูสามารถจัดการเรียนการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพและสามารถกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน

จากผลการศึกษาทั้ง 4 ระยะข้างต้น คณะผู้วิจัยได้ปรับปรุงรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุก ดังนี้ 1) การเตรียมการ (Preparation) ครูผู้สอนกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ วิเคราะห์ผู้เรียน ออกแบบกิจกรรม จัดสรรเวลา และเตรียมแผนประเมินผลอย่างเหมาะสม 2) การนำเข้าสู่บทเรียน (Presentation) ถ่ายทอดเนื้อหาอย่างชัดเจนและน่าสนใจเพื่อสร้างความเข้าใจพื้นฐานและกระตุ้นความสนใจของผู้เรียน 3) การฝึกปฏิบัติ (Practice) เปิดโอกาสให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติทั้งรายบุคคลและกลุ่ม โดยเน้นการใช้ทักษะภาษาในการแก้ปัญหาหรือสื่อสารในบริบทจริง 4) การนำไปใช้ (Production) ผู้เรียนประยุกต์ใช้ความรู้ในสถานการณ์ที่ซับซ้อนหรือใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงอย่างอิสระ และสร้างสรรค์ โดยไม่พึ่งพาครูผู้สอน 5) การสรุป (Wrap Up) ครูผู้สอนสรุปองค์ความรู้หรือทักษะที่ผู้เรียนได้รับจากบทเรียน พร้อมทั้งทบทวนและประเมินความเข้าใจของผู้เรียนตามเป้าหมายการเรียนรู้ที่กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังเชื่อมโยงเนื้อหาต่อบริบทหรือบทเรียนในอนาคต เพื่อวางรากฐานสำหรับการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง

จากข้อมูลดังกล่าวแสดงถึงกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกของครูผู้สอน ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ การเตรียมการ (Preparation) การนำเข้าสู่บทเรียน (Presentation) การฝึกปฏิบัติ (Practice) การนำไปใช้ (Production) และการสรุป (Wrap Up) ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่สอน และมีความมั่นใจมากขึ้นในการใช้ทักษะหรือความรู้ที่ได้เรียนมา อีกทั้งยังสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบรื่นและบรรลุเป้าหมาย

บทสรุป การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ 4P1W Model เป็นรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ในยุคที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทางด้านเทคโนโลยี สังคม และเศรษฐกิจ โดยเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเพื่อให้ผู้เรียนทักษะที่จำเป็นในศตวรรษที่ 21 เช่น การคิด

วิเคราะห์ การแก้ปัญหา การสื่อสารและการทำงานร่วมกัน รวมถึงการใช้เทคโนโลยีและข้อมูลอย่างมีประสิทธิภาพ

5. อภิปรายผลการวิจัย

5.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสำรวจกิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์

ผลการวิจัย พบว่า กิจกรรมที่ผู้สอนใช้ในการเรียนการสอนมากที่สุด คือ กิจกรรมการเรียนรู้แบบปฏิบัติจริง รองลงมาคือ กิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ/การเรียนรู้เป็นกลุ่ม กิจกรรมการเรียนรู้แบบค้นคว้านอกห้องเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะครูผู้สอนภาษาอังกฤษต้องการให้มีการเรียนการสอนที่เน้นการสื่อสารจากสถานการณ์จริงหรือ บทบาทสมมติ เพื่อให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติและได้ฝึกใช้ภาษาในการปฏิบัติจริงอีกด้วย รวมทั้งการจัดสภาพแวดล้อมในการเรียนก็มีส่วนสำคัญที่ทำให้การเรียนการสอนมีความสนุกสนาน ส่งเสริมทำให้กิจกรรมน่าสนใจและมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น สอดคล้องกับแนวคิดของ อัญญารัตน์ พูลเพิ่ม (2562) ซึ่งเป็นการบูรณาการกิจกรรมการทำงานร่วมมือ การเรียนรู้แบบใช้เกมและเพลง ทำให้ผู้เรียนได้มีการสร้างองค์ความรู้ผ่านกิจกรรมหลากหลายและสนุกสนาน ซึ่งช่วยกระตุ้นแรงจูงใจและพัฒนาทักษะทางภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ จิตติน เพลงสันเทียะ และสุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์ (2565) ที่พบว่าแต่ละแผนมีการจัดลำดับความสอดคล้องและมีทิศทางจัดองค์ความรู้ให้ส่งเสริมกัน และกิจกรรมการจัดการเรียนรู้เชิงรุกที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดทักษะในการสื่อสาร และการพูดภาษาอังกฤษ เพื่อการสื่อสารโดยแต่ละกิจกรรมนั้นมีส่วนช่วยส่งเสริมทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ดังนี้ 1) กิจกรรมการเขียนแบบไฝรู้ ช่วยให้ผู้เรียนสะท้อนความคิดและแสดงความคิดเห็นจากสิ่งที่เรียนรู้ ไม่ว่าจะเป็นจากวิดีโอ บัตรคำศัพท์ หรือบทเรียนของผู้สอน โดยผู้เรียนจะได้จดจำคำวลี และประโยคที่ใช้ในชีวิตประจำวันผ่านการตอบคำถามทุกช่วงเรียน ซึ่งช่วยเพิ่มความมั่นใจในการพูด และลดความเขินอาย เนื่องจากเป็นการแสดงความคิดเห็นที่ไม่มีถูกหรือผิด จึงเปิดโอกาสให้ผู้เรียนกล้าสื่อสารภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ 2) กิจกรรมระดมสมอง ที่ทำให้ผู้เรียนได้ร่วมกันทำงานเป็นทีม เกิดการทำงานแบบร่วมมือ (Collaboration) มีการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นตลอดจนยอมรับความคิดเห็นเหตุผลของผู้อื่น ผ่านการพูดเพื่อการสื่อสาร ตลอดจนการทำงานให้สำเร็จลุล่วงผ่านการสื่อสาร นอกจากนี้ผู้เรียนได้แลกเปลี่ยนความคิดเห็นของตนเองต่อหัวข้อที่เลือกว่าตนคิดเห็นอย่างไรและนำความคิดเห็น นั้นมาประกอบการพูดนำเสนอและช่วยกันเสริมเพิ่มเติมการนำเสนอให้สมบูรณ์ ด้วยคำศัพท์ วลี หรือ ประโยคที่ได้จากกิจกรรมการเขียนแบบไฝรู้ของแต่ละคนตลอดจนจากความรู้ที่ได้ในช่วงการสอนมา เพิ่มเติมการพูดนำเสนอให้ถูกต้องและมีองค์ประกอบของข้อความที่เรียงร้อยสมบูรณ์ 3) กิจกรรมการนำเสนอ ที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษา นั่นคือการพูด

ภาษาอังกฤษ และได้ลงมือปฏิบัติจริงได้ใช้งานจริง และได้นำเสนอความคิดเห็นของตนเองและเพื่อนสมาชิกภายในกลุ่ม ต่อหน้าเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนเป็นการส่งเสริมการใช้ภาษา และได้ลงมือทำงานนั้นให้ประสบผลสำเร็จ ลดความเขินอายที่จะพูดภาษาอังกฤษเพราะมีเพื่อนสมาชิกช่วยกันส่งเสริมและเสริมสร้างกำลังใจในการพูด กล้าที่จะพูดและแสดงความคิดเห็นของตนเองออกไป

5.2 การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์

ผลการวิจัย พบว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์ โดยได้มีการบูรณาการทั้ง 6 กิจกรรมร่วมกันและนำเสนอรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุก จำนวน 3 กิจกรรม ได้แก่ การเรียนรู้แบบใช้เกม (Game-based Learning) การเรียนรู้แบบแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing) และการเรียนรู้แบบแผนผังความคิด (Concept/Mind Mapping) ทั้งนี้เป็นเพราะกิจกรรมดังกล่าวสามารถช่วยให้นักเรียนสื่อสารภาษาอังกฤษได้ในชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะเมื่อนำแต่ละกิจกรรมมาบูรณาการกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ Piaget (1970) ที่สนับสนุนการเรียนรู้ผ่านประสบการณ์ และการมีส่วนร่วมของผู้เรียน ส่งผลให้ผู้เรียนกล้าใช้ภาษาและพัฒนาทักษะได้ดีขึ้น นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ แสงสุรีย์ ดวงคำน้อย (2561) พบว่า กิจกรรมที่เน้นการจัดการเรียนรู้ที่มีการบูรณาการใช้เกม เพลงและกิจกรรมที่ เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เน้นการเรียนรู้แบบร่วมมือที่ประกอบด้วยกิจกรรมกลุ่ม คู่และเดี่ยวส่งผลให้นักเรียนมีความสุขในการเรียนรู้

5.3 การนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไปใช้

การนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษไปใช้ โดยแบ่งเป็น 2 ขั้นตอน ได้แก่ การคัดเลือกโรงเรียนและครูที่จะทำหน้าที่เป็นผู้สอน (ผู้ช่วยนักวิจัย) และการอบรมผู้ช่วยนักวิจัยเกี่ยวกับวิธีการใช้รูปแบบที่สร้างขึ้น โดย 1) ทดสอบทักษะการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกของครูเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์ก่อนการอบรม 2) อบรมครูโดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์ 3) ทดสอบทักษะการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกของครูเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์หลังการอบรม และ 4) ประเมินความพึงพอใจของครูที่มีต่อรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้

เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งผลการทดลองใช้รูปแบบโค้ช Coach and mentor ที่ได้รับการอบรมเป็นผู้ประเมินการใช้รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนมัธยมศึกษาในจังหวัดบุรีรัมย์ ซึ่งทำให้กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุกที่ใช้สามารถพัฒนาความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนได้เป็นอย่างดี กระบวนการนี้ได้สอดคล้องกับแนวคิดของ Joyce and Showers (2002) กล่าวถึงบทบาทของการเป็น Coach and Mentor ในการสนับสนุนและติดตามผลการนำรูปแบบการสอนไปใช้จริง ซึ่งช่วยเพิ่มประสิทธิภาพของการอบรมและการเปลี่ยนแปลงในการปฏิบัติสอน และสอดคล้องกับงานวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ Freeman (2000) ที่ชี้ให้เห็นว่าการเรียนรู้ที่เน้นกิจกรรมและการปฏิสัมพันธ์เป็นปัจจัยหลักในการพัฒนาทักษะภาษาอย่างแท้จริง

5.4 การประเมินและติดตามผลการนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ

ผลการประเมินและติดตามผลการนำรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกเพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ พบว่า การจัดการเรียนการสอนเชิงรุกช่วยให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมอย่างมีประสิทธิภาพในการเรียนรู้ โดยมีความสำคัญต่อการส่งเสริมทักษะการคิดวิเคราะห์และการแก้ปัญหา ซึ่งเป็นทักษะสำคัญที่ต้องพัฒนาในผู้เรียนภาษาอังกฤษ (Johnson & Johnson, 2019) และสะท้อนถึงคุณภาพการสอนที่มีประสิทธิภาพ และสามารถกระตุ้นความสนใจในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียน (Smith, Jones, & Johnson, 2018)

นอกจากนี้ ยังพบว่า รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุกให้เหมาะสม คือ ครูผู้สอนควรใช้กิจกรรมการเรียนรู้เชิงรุก (Active Learning) มากกว่า 1 กิจกรรม เพื่อให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยกิจกรรมการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Collaborative Learning) ถือเป็นกิจกรรมที่ได้รับเลือกจากครูผู้สอนมากที่สุด และแทรกอยู่ในกิจกรรมการจัดการเรียนการสอนตามแนวทางเชิงรุกทุกกิจกรรมซึ่งเป็นกิจกรรมที่ผู้สอนเลือกมากที่สุดในการจัดการเรียนการสอน โดยรูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวการเรียนรู้เชิงรุก เพื่อเพิ่มพูนทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ คือ 4P1W Model ประกอบด้วย 5 ขั้นตอน ได้แก่ การเตรียมการ (Preparation) การนำเข้าสู่บทเรียน (Presentation) การฝึกปฏิบัติ (Practice) การนำไปใช้ (Production) และการสรุป (Wrap Up) ทำให้ผู้เรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาที่สอน และมีความมั่นใจมากขึ้นในการใช้ทักษะหรือความรู้ที่ได้เรียนมา อีกทั้งยังสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์จริงได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้การจัดการเรียนการสอนดำเนินไปอย่างราบรื่นและบรรลุเป้าหมาย รูปแบบการจัดการเรียนการสอนตามแนวเชิงรุก 4P1W Model มีความสอดคล้องกับแนวคิด

ของ Tyler (1949) ซึ่งได้กล่าวถึงกระบวนการจัดการศึกษาที่มีส่วนประกอบหลักสำคัญสามประการ คือ การกำหนดจุดมุ่งหมายทางการศึกษา การจัดประสบการณ์เรียนรู้ และการตรวจสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนที่มุ่งเน้นความสำเร็จของผู้เรียนเป็นหลัก จากการจัดลำดับกิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผล ดังนี้ 1) วิเคราะห์ปัจจัยต่าง ๆ คือ นักเรียน บริบททางสังคม และเนื้อหาสาระ 2) กำหนดจุดประสงค์หน่วยการเรียนรู้ที่ชัดเจน 3) ออกแบบเนื้อหาหรือประสบการณ์การเรียนรู้และเลือกวิธีการเรียนการสอนหรือกิจกรรมที่เหมาะสม และ 4) วัดผลและประเมินผลทางการศึกษาเพื่อให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

6. ข้อเสนอแนะ

6.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ผู้สอนควรกำหนดและชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้อย่างชัดเจน พร้อมทั้งเตรียมสื่อและภาษาที่สอดคล้องกับระดับความสามารถของผู้เรียน รวมถึงออกแบบกิจกรรมที่มีความกระชับและส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางภาษาในหลากหลายรูปแบบอย่างเหมาะสม

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล โดยเน้นการมีส่วนร่วมอย่างทั่วถึงผ่านการทำงานกลุ่มและการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เพื่อเสริมสร้างปฏิสัมพันธ์และพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างรอบด้าน

6.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาการจัดการเรียนรู้เชิงรุกที่บูรณาการกับเทคโนโลยีการศึกษา เช่น การเรียนรู้แบบผสมผสาน (Hybrid Learning) เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้และสอดคล้องกับบริบทของสังคมดิจิทัลในศตวรรษที่ 21

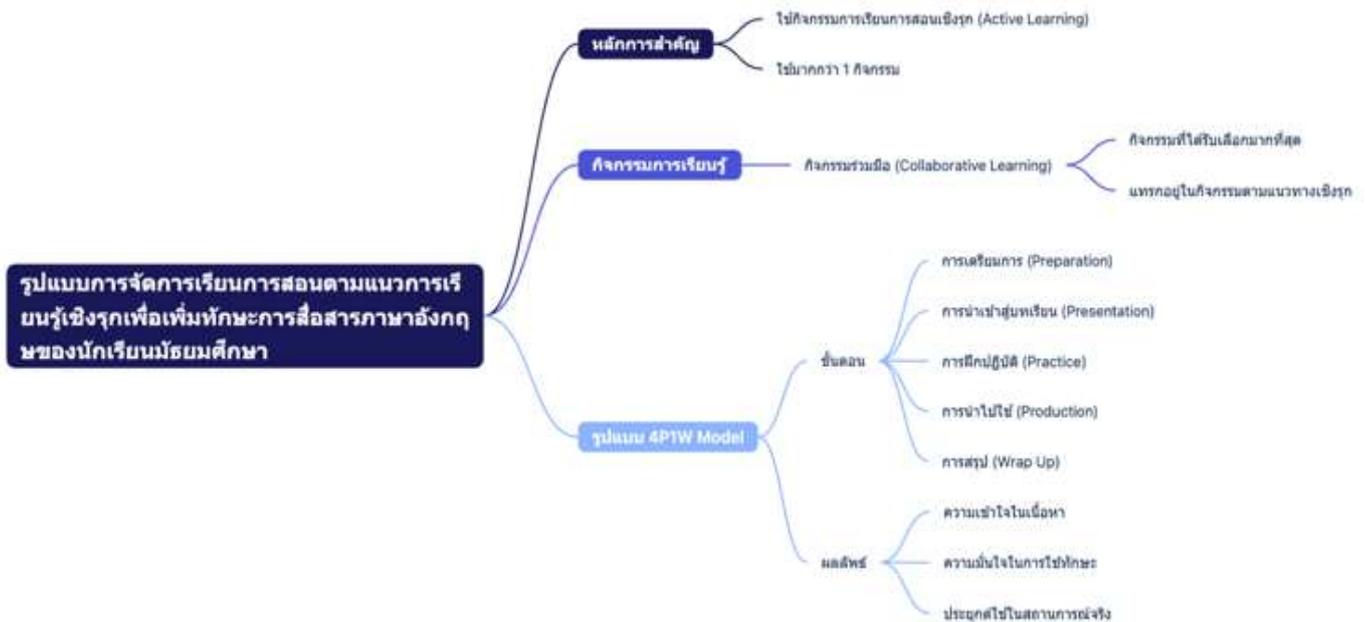
2. ควรวิจัยรูปแบบการเรียนรู้เชิงรุกที่ส่งเสริมทักษะการสื่อสารภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะในสถานการณ์จริง เพื่อเพิ่มความสามารถในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน

3. ควรพัฒนาเครื่องมือดิจิทัลหรือแพลตฟอร์มที่สนับสนุนการเรียนรู้เชิงรุก โดยเน้นการมีส่วนร่วม การประเมินผลแบบต่อเนื่อง และการเรียนรู้แบบมีความหมาย

4. ควรศึกษาความเหมาะสมและประสิทธิผลของการจัดการเรียนรู้เชิงรุกในกลุ่มผู้เรียนที่มีพื้นฐานทางภาษาต่างกัน เพื่อออกแบบการเรียนรู้ที่สอดคล้องกับความสามารถของนักเรียน

7. องค์ความรู้ที่ได้รับ

จากการวิจัยครั้งนี้ คณะผู้วิจัยได้รูปแบบ 4P1W ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้เชิงรุกผ่าน 5 ขั้นตอนหลัก ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหา ใช้ภาษาอังกฤษได้มั่นใจ และประยุกต์ใช้ได้จริง

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- จิตติน เพลงสันเทียะ และสุนีตา โฆษิตชัยวัฒน์. (2565). ผลการจัดการเรียนรู้เชิงรุกที่มีต่อทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. *วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร*, 20(2), 138-150.
- ธิดารัตน์ อยู่ทรัพย์. (2566). การจัดการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษสำหรับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษา. *วารสารวิจัยและพัฒนาระบบการศึกษา*, 7(1), 23-35.
- ศจีทิพย์ ตาลพันธ์, เอกกราช โฆษิตพิมานเวช และกนกอร สมปราชญ์. (2566). การจัดการเรียนรู้เชิงรุก. *วารสารมณีเชษฐาราม วัดจอมมณี*, 6(5), 642-656.
- แสงสุรีย์ ดวงคำน้อย. (2561). การเรียนรู้เชิงรุก: กิจกรรมทำสำหรับผู้เรียนในยุคการศึกษา 4.0. *วารสารวิชาการและวิจัย มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ*, 8(3), 61-71.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ. (2562). *แนวทางการนิเทศเพื่อพัฒนาและส่งเสริมการจัดการเรียนรู้เชิงรุก*. กรุงเทพมหานคร: หน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

- สมหมาย โชติชัยการ. (2564). การสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในศตวรรษที่ 21. *วารสารวิชาการมหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ*, 16(2), 45–60.
- อัญญารัตน์ พูลเพิ่ม. (2562). การใช้เกมเพื่อส่งเสริมความสามารถในการสื่อสารภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. (ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Freeman, D. (2000). *Techniques and principles in language teaching (2nd ed.)* Oxford University Press.
- Johnson, D. W., & Johnson, R. T. (2019). *Cooperation and the use of technology in education*. New York: Routledge.
- Joyce, B., & Showers, B. (2002). *Student achievement through staff development (3rd ed.)*. ASCD.
- Piaget, J. (1970). *Science of education and the psychology of the child*. Viking Press.
- Prachanant, N. (2015). Improving Thai University Students' English Speaking Ability on Thai Studies through Classroom Discussion. *Journal of Humanities and Social Sciences Prince of Songkla University*, 11(1), 107–132.
- Tyler, R. W. (1949). *Basic Principles of Curriculum and Instruction*. Chicago: The university of Chicago press.
- Smith, A., Jones, B. & Johnson, C. (2018). Enhancing language learning apps through human-centered design: A user feedback approach. *Journal of Educational Technology*, 10(2), 45–58.